

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน) 2564

พฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชนในเขตพื้นที่วัฒนา กรุงเทพมหานคร

ชยาภรณ์ จำปาแดง

กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

e-mail : chayaporn.jamp@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชนในเขตพื้นที่วัฒนา กรุงเทพมหานคร 2) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชน ในเขตพื้นที่วัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชาชนในเขตพื้นที่วัฒนา กรุงเทพมหานคร ที่มีจำนวน 87,225 คน มาจากการใช้สูตรการคำนวณขนาดประชากรคือ สูตรของ ยามาเน่ (Yamane : 48) ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (Simple Random Sampling) 398 คน และการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยคัดเลือกเขตปกครองที่จะแจกแบบสอบถาม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ การเก็บแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ หาค่าความตรง (Validity ของแบบสอบถาม โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability of Test) โดยใช้วิธีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) One Way ANOVA และ Correlation การวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์อยู่ในระดับน้อยที่สุด คิดเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X}$ =1.36) โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีพฤติกรรมการใช้ของมีคมต่อสัตว์ และมีพฤติกรรมวางยาเพื่อฆาตรหรือฆ่าสัตว์น้อยที่สุด คิดเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X}$ =1.28) รองลงมา มีพฤติกรรมใช้สารอันตรายต่อสัตว์ และมีพฤติกรรมการบริโภคสัตว์ทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ คิดเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X}$ =1.29) ตามลำดับ ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชนในเขตพื้นที่วัฒนากรุงเทพมหานครจำแนกตามเพศ กลุ่มตัวอย่างเพศ,ระดับการศึกษาและสถานภาพ ที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการทารุณสัตว์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ แตกต่างก็มีพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : พฤติกรรม, การทารุณกรรมสัตว์, กรุงเทพมหานคร

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน) 2564

Animal Abuse Behaviors of People in the Wattana Area Bangkok

Chayaporn Jampadang

Criminal Records Division, Royal Thai Police

e-mail : chayaporn.jamp@gmail.com

Abstract

Objective of this research is 1) to study animal cruelty behavior of people in the Wattana area. Bangkok 2) to compare the cruelty behavior of people In the area of Wattana Bangkok Classified by personal factors For this research, the researcher selected sample groups, namely people in the Wattana area. Bangkok, which has 87,225 people, comes from using the formula for calculating the population is Yamane's formula (Yamane: 48). Using quantitative research methods the samples were obtained from simple random sampling 398 people and purpose-specific sampling (Purposive Sampling). The research tool was questionnaire collection. The statistics used for data analysis were the validity of the questionnaire using the consistency index (IOC), the reliability of the questionnaire using the alpha coefficient method. (Cronbach's Alpha-Coefficient) Basic statistical values were Frequency, Percentage, Mean and Standard Deviation, One Way ANOVA, and Correlation. Content analysis.

The study found that the samples according to variables of animal abuse behavior were at the lowest level. The average value was ($\bar{X} = 1.36$), when considered individually, it was found that the behavior of sharp objects on animals and the least drug behavior to torture or kill animals The average value was ($\bar{X} = 1.28$), followed by the behavior of hazardous substances to animals and the consumption behavior of living animals. The average value was ($\bar{X} = 1.29$), respectively, the results of comparison of the cruelty behavior of people in the Wattana area, Bangkok, classified by sex. Gender sample Different people have different animal behavior. Were statistically significant at level 0.05. There were no different behaviors of animal cruelty. At the level of 0.05, the samples with different educational levels had different animal cruelty behaviors. Statistically significant at level 0.05 The samples with different status showed different animal cruelty behaviors. Statistically significant at a level of 0.05.

Keywords : behavior, animal abuse, Bangkok

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน) 2564

บทนำ

ปัจจุบันประเทศไทยแบ่งสัตว์ออกเป็น 3 ประเภท คือ สัตว์ป่า สัตว์เลี้ยง สัตว์ไม่มีเจ้าของในอัตราการทำธุรกรรมสัตว์ที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยมนุษย์ได้มีการใช้แรงงานสัตว์มากขึ้นไป การทิ้งสัตว์เลี้ยง เช่น หมา แมวในประเทศไทยเป็นการทารุณอีกรูปแบบหนึ่งในการทำให้สัตว์ขาดที่อยู่อาศัย อาหาร ยารักษาโรคทำให้ส่งผลถึงจิตใจของสัตว์ที่ไม่ได้รับความใส่ใจทำให้สัตว์เหล่านั้นมีปัญหาด้านพฤติกรรมไม่เชื่อใจและเชื่อฟังจนทำให้แสดงความก้าวร้าวหรือพฤติกรรมที่ดุร้าย เช่น การกัดเจ้าของ การไล่กัดคนรอบข้าง และด้านสังคม เช่น โรคพิษสุนัขบ้า การนำสัตว์มากินเป็นอาหารหรือนำมาค้าขายในประเทศและส่งไปประเทศอื่น อาทิ การขโมยสัตว์ การลักลอบจับสัตว์ตามบ้านโดยการใช้เชือกคล้องคอเพื่อให้สัตว์ส่งเสียงไม่ได้ การเอาหมาแลกกังจะพบเห็นในข่าวหรือสื่อโซเชียลมีเดีย เป็นต้น ซึ่งการกระทำทั้งหมดที่เกิดจากมนุษย์อาจเป็นเพื่อระบายอารมณ์ เพื่อความสนุกเพลิดเพลินหรือเป็นการแสวงหาผลประโยชน์ให้ตนเอง ทำให้สัตว์ต้องทรมานเป็นการทำร้ายสัตว์ทางกายหรือจิตใจ เพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตน (Infographic Thailand ,2557)

ปัญหาการทารุณกรรมสัตว์โดยเผยแพร่ผลสำรวจปี 2562 พบว่า 83.6% คน ในกรุงเทพมหานครอยากให้มีเมืองปลอดจากสุนัขหรือแมวจรจัด 76.1% คิดว่าสุนัขหรือแมว เป็นภาระหรือปัญหาของสังคมให้เร่งแก้ไขและคาดการณ์ว่าสุนัขในพื้นที่ในกรุงเทพมหานครประมาณ 580,000 ตัว ในจำนวนนี้เป็นสุนัขจรจัดประมาณ 140,000-150,000 ตัว (Prachatai,2562) ที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคมไทย ในปัจจุบันที่มีความเจริญก้าวหน้ามากขึ้นมนุษย์ได้มีการเปลี่ยนแปลงทางความคิดที่ต่างจากเดิมโดยมีการอ้างอิงความเชื่อทางศาสนาหรือวัฒนธรรมที่ต่างกันไปตามบริบทของแต่ละสังคมหรือชนชั้น เพศ อายุ ระดับการศึกษา และด้านความคิด เพื่อให้มนุษย์มีความเมตตาต่อสัตว์และลดการทารุณกรรมสัตว์เป็นสิ่งที่ผิดศีลธรรม ทำให้มีแนวคิดเกี่ยวกับการป้องกันการทารุณกรรมสัตว์ ได้แก่ สิทธิสัตว์(Animal Rights) ที่มองว่าสัตว์มีสิทธิเท่าเทียมกับมนุษย์และมีอิสรภาพในการดำรงชีวิตตามธรรมชาติโดยไม่มีการคุกคามจากมนุษย์และไม่มีการแสวงหาผลประโยชน์จากสัตว์ (ธันวรัตน์ โรจนโรวรรณ,2551) จนการนำไปสู่การออกกฎหมายคุ้มครองสัตว์ของประเทศไทยหากมีการกระทำทารุณกรรมสัตว์ถือว่าเป็นความผิดกฎหมายของไทยชัดเจน โดย “พ.ร.บ.ป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ.2557” ซึ่งหมวด 5 การป้องกันการทารุณกรรมสัตว์ กำหนดไว้ในมาตรา 20 ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการอันเป็นการทารุณกรรมสัตว์โดยไม่มีเหตุอันสมควร ขณะที่ หมวด 8 บทกำหนดโทษ มาตรา 31 บัญญัติว่า ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 20 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 40,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (ปริยานุช,2558)

จากความหมายข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า สัตว์มีหลายชนิดที่มีการถูกทารุณกรรมโดยการใช้แรงงานมากขึ้นไป การทิ้งสัตว์ตามสถานที่ต่างๆ หรือการทำร้ายร่างกายและจิตใจสัตว์แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนที่จะมีการกระทำแบบนี้ทุกคนทำให้มีคนนำแนวคิดนี้มาใช้ คือสิทธิสัตว์ในการเท่าเทียมกันทั้งมนุษย์และสัตว์ จนมีพ.ร.บ. ป้องกันการทารุณกรรมสัตว์เพื่อคุ้มครองสัตว์ที่ถูกทำร้ายจากมนุษย์

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะศึกษา “เรื่องพฤติกรรมทารุณกรรมสัตว์เขตพื้นที่พัฒนาในกรุงเทพมหานคร” เพื่อศึกษาว่าประชาชนในปัจจุบันให้ความสำคัญกับพฤติกรรมทารุณกรรมสัตว์มากน้อยแค่ไหนและเพื่อที่จะหาสาเหตุของการทารุณกรรมสัตว์ที่ส่งผลต่อสัตว์

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน) 2564

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชนในเขตพื้นที่วัฒนา กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชนในเขตพื้นที่วัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) โดยใช้วิธีการเชิงสำรวจ (Survey Research Method) ของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิง ที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่วัฒนา กรุงเทพมหานคร ซึ่งใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ตอบแบบสอบถามด้วยตัวเอง (Self – Administration) โดยผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการดำเนินการวิจัย ไว้ดังนี้

1. การศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Survey) มีการศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากตำรา เอกสารวิชาการ บทความ วารสาร วิทยานิพนธ์ และวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เป็นการรวบรวมข้อมูลจากการแจกแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ประชาชนในเขตพื้นที่วัฒนา กรุงเทพมหานคร ให้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยในครั้งนี้ คือ จำนวนประชากรในพื้นที่เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร จากประชากรทั้งหมด 8,3867 ราย ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มาจากการใช้สูตรของยามาเน (Yamane:48) ที่มีระดับความเชื่อมั่น 95% และกำหนดความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ 0.05 จำนวน 398 คน มีสูตรดังนี้

$$n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

เมื่อ

n คือ จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

N คือ สัดส่วนของประชากรที่ผู้วิจัยต้องการสุ่ม

e คือ ความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยกำหนดเป็น 0.05

สามารถคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างได้ ดังนี้

$$n = \frac{83,867}{1+83,867(0.05)^2}$$

$$n = 398.10 \approx 398 \text{ คน}$$

2. วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi – Stage Sampling) โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบความน่าจะเป็น (Probability Sampling) ซึ่งมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

2.1 แบบสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย โดยการเขียนชื่อเขตการปกครอง 50 เขต และทำการจับฉลากออกมาเลือก 1 ฉลาก คือ เขตวัฒนา ซึ่งเขตวัฒนาแบ่งเขตการปกครองย่อยออกเป็น 3 แขวง ได้แก่ คลองเตยเหนือ คลองตันเหนือ

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน) 2564

พระโขนงเหนือ และทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 แขวง โดยผู้วิจัยได้กระจายสัดส่วนการเก็บข้อมูลในปริมาณที่เท่า ๆ กัน หรือใกล้เคียงกัน ให้ครบจำนวน 398 ชุด ตามที่กำหนดไว้

2.2 การสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยคัดเลือกเขตปกครองที่จะแจกแบบสอบถาม

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูล คือแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งเป็นแบบให้ผู้กรอกแบบสอบถามด้วยตัวเอง (Self – Administration) เป็นเครื่องมือในการศึกษาที่สร้างขึ้นเองและมีลักษณะคล้ายคลึงกันตามความเหมาะสม เพื่อเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วน ดังนี้

3.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สถานภาพ ของประชากรในพื้นที่เขตพัฒนากรุงเทพมหานคร

3.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการทารุณกรรมสัตว์ มีลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale)) มีคำถาม 15 ข้อ โดยมี 5 ตัวเลือก ตั้งแต่ 1 ถึง 5 ตัวเลือก และเลือกคำตอบได้เพียงข้อเดียว ตามลำดับ

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 หาค่าความตรง (Validity) ของแบบสอบถาม โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

4.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability of Test) โดยใช้วิธีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach)

4.3 ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยและ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4.4 สถิติเชิงอนุมาน การเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการทารุณกรรมสัตว์ จำแนกตาม ตัวแปร 2กลุ่ม โดยใช้สถิติt-Test การเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการทารุณกรรมสัตว์ จำแนกตามตัวแปรมากกว่า2 กลุ่มขึ้นไปในการใช้สถิติ F-Test จะต้องทำการวิเคราะห์ควบคู่ไปกับการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance : ANOVA)

4.5 การวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

ผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องพฤติกรรมกรรมการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชนในเขตพื้นที่พัฒนา กรุงเทพมหานคร มีกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.1ของทั้งหมด รองลงมาเป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 33.9 ของทั้งหมด กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุต่ำกว่า25 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 80.9 ของทั้งหมด รองลงมาเป็นอายุ26-35 ปี คิดเป็นร้อยละ 8.3 ของทั้งหมด กลุ่มตัวอย่างผู้มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62.8 ของทั้งหมด รองลงมาเป็นระดับอนุปริญญา หรือ ปวส. คิดเป็นร้อยละ 21.9 ของทั้งหมด กลุ่มตัวอย่างผู้มีสถานะภาพโสด มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.7ของทั้งหมด รองลงมาเป็นผู้มีสถานะภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 7.0 ของทั้งหมด โดยผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมกรรมการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชนในเขตพื้นที่พัฒนา กรุงเทพมหานคร

1.1 กลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรพฤติกรรมกรรมการทารุณกรรมสัตว์อยู่ในระดับน้อยที่สุด คิดเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ที่1.36 โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีพฤติกรรมการใช้ของมีคมต่อสัตว์และมีพฤติกรรมวางยาเพื่อฆาตรหรือฆ่าสัตว์น้อยที่สุด คิดเป็น

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน) 2564

ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.28 รองลงมาคือพฤติกรรมใช้สารอันตรายต่อสัตว์และมีพฤติกรรมการบริโภคสัตว์ทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ คิดเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.29 ตามลำดับ

2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชนในเขตพื้นที่พัฒนากรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 1 ตารางเปรียบเทียบเปรียบเทียบพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชนในเขตพื้นที่พัฒนา กรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ตัวแปร	กลุ่ม	$\bar{X}$	S.D.	t/F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
เพศ	(1) ชาย	1.52	0.770	12.290	0.001	(1)<(2)
	(2) หญิง	1.29	0.535			
อายุ	(1) ต่ำกว่า 25 ปี	1.38	0.619	0.935	0.424	-
	(2) 26-35 ปี	1.25	0.418			
	(3) 36-45 ปี	1.20	0.256			
	(4) 46 ปีขึ้นไป	1.42	1.088			
ระดับการศึกษา	(1) ประถมศึกษา	1.50	0.872	4.937	0.002	(1)>(2), (2)<(3)
	(2) มัธยมศึกษา	1.18	0.339			
	(3) อนุ ปริญญา	1.57	0.727			(1)>(2), (2)<(3)
	หรือ ปวส.	1.33	0.627			
สถานภาพ	(4) ปริญญาขึ้นไป	1.42	1.088	11.221	0.000	(1)<(4), (2)<(4), (3)<(4)
	(1) โสด	1.36	0.600			
	(2) สมรส	1.10	0.128			
	(3) แยกกันอยู่	1.55	0.370			
สถานภาพ	(4) หย่าร้าง	2.81	2.005			

2.1 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชนในเขตพื้นที่พัฒนากรุงเทพมหานครจำแนกตามเพศ พบว่า มีค่า Sig. เท่ากับ 0.002 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั้นหมายถึงกลุ่มตัวอย่างเพศ ที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2.2 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชนในเขตพื้นที่พัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยจำแนกตามอายุ พบว่ามีค่า sig.เท่ากับ 0.424 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั้นหมายถึงบุคคลที่มีอายุที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2.3 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชนในเขตพื้นที่พัฒนา กรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า มีค่า Sig. เท่ากับ 0.002 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั้นหมายถึง ประชาชนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันที่มีพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงต้องดำเนินการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยสถิติ ของระดับชั้นการศึกษา กับพฤติกรรม ในการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชนในเขตพื้นที่พัฒนา กรุงเทพมหานคร ทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงต้องดำเนินการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ด้วยสถิติ LSD พบว่า

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน) 2564

ประชาชนที่มีการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษา มีพฤติกรรมในการทารุณกรรมสัตว์แตกต่างไปจากประชาชนที่มีการศึกษาระดับชั้นอนุปริญญาหรือ ปวส. โดยพบว่า ประชาชนที่มีการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษา ปฏิบัติน้อยที่สุดกว่าประชาชนที่มีการศึกษาระดับชั้นอนุปริญญาหรือ ปวส.

ประชาชนที่มีการศึกษาระดับชั้นอนุปริญญาหรือ ปวส. มีพฤติกรรมในการทารุณกรรมสัตว์แตกต่างไปจากประชาชนที่มีการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษา โดยพบว่า ประชาชนที่มีการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษา ปฏิบัติน้อยที่สุดกว่าประชาชนที่มีการศึกษาระดับชั้นอนุปริญญาหรือ ปวส.

ประชาชนที่มีการศึกษาระดับชั้นอนุปริญญาหรือ ปวส. มีพฤติกรรมในการทารุณกรรมสัตว์แตกต่างไปจากประชาชนที่มีการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรีขึ้นไป โดยพบว่า ประชาชนที่มีการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรีขึ้นไป ปฏิบัติน้อยที่สุดกว่าประชาชนที่มีการศึกษาระดับชั้นอนุปริญญาหรือ ปวส.

ประชาชนที่มีการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรีขึ้นไป มีพฤติกรรมในการทารุณกรรมสัตว์แตกต่างไปจากประชาชนที่มีการศึกษาระดับชั้นอนุปริญญาหรือ ปวส. โดยพบว่า ประชาชนที่มีการศึกษาระดับชั้นปริญญาตรีขึ้นไป ปฏิบัติน้อยที่สุดกว่าประชาชนที่มีการศึกษาระดับชั้นอนุปริญญาหรือ ปวส.

2.4 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ จำแนกตามสถานภาพ พบว่า มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั้นหมายถึงประชาชนที่มีสถานภาพที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ของระดับชั้นการศึกษา กับพฤติกรรม ในการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชนในเขตพื้นที่พัฒนา กรุงเทพมหานคร ทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงต้องดำเนินการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ด้วยสถิติ LSD พบว่า

ประชาชนที่มีสถานภาพโสดมีพฤติกรรมในการทารุณกรรมสัตว์แตกต่างไปจากประชาชนที่มีสถานภาพสมรส โดยพบว่า ประชาชนที่มีสถานภาพสมรสปฏิบัติน้อยที่สุดกว่าประชาชนที่มีสถานภาพโสด

ประชาชนที่มีสถานภาพโสดมีพฤติกรรมในการทารุณกรรมสัตว์แตกต่างไปจากประชาชนที่มีสถานภาพหย่าร้าง โดยพบว่า ประชาชนที่มีสถานภาพโสดปฏิบัติน้อยที่สุดกว่าประชาชนที่มีสถานภาพหย่าร้าง

ประชาชนที่มีสถานภาพสมรสมีพฤติกรรมในการทารุณกรรมสัตว์แตกต่างไปจากประชาชนที่มีสถานภาพโสด โดยพบว่า ประชาชนที่มีสถานภาพสมรสปฏิบัติน้อยที่สุดกว่าประชาชนที่มีสถานภาพโสด

ประชาชนที่มีสถานภาพสมรสมีพฤติกรรมในการทารุณกรรมสัตว์แตกต่างไปจากประชาชนที่มีสถานภาพหย่าร้าง โดยพบว่า ประชาชนที่มีสถานภาพสมรสปฏิบัติน้อยที่สุดกว่าประชาชนที่มีสถานภาพหย่าร้าง

ประชาชนที่มีสถานภาพแยกกันอยู่มีพฤติกรรมในการทารุณกรรมสัตว์แตกต่างไปจากประชาชนที่มีสถานภาพหย่าร้าง โดยพบว่า ประชาชนที่มีสถานภาพแยกกันอยู่ปฏิบัติน้อยที่สุดกว่าประชาชนที่มีสถานภาพหย่าร้าง

ประชาชนที่มีสถานภาพหย่าร้างมีพฤติกรรมในการทารุณกรรมสัตว์แตกต่างไปจากประชาชนที่มีสถานภาพโสด โดยพบว่า ประชาชนที่มีสถานภาพโสดปฏิบัติน้อยที่สุดกว่าประชาชนที่มีสถานภาพหย่าร้าง

ประชาชนที่มีสถานภาพหย่าร้างมีพฤติกรรมในการทารุณกรรมสัตว์แตกต่างไปจากประชาชนที่มีสถานภาพสมรส โดยพบว่า ประชาชนที่มีสถานภาพสมรสปฏิบัติน้อยที่สุดกว่าประชาชนที่มีสถานภาพหย่าร้าง

ประชาชนที่มีสถานภาพหย่าร้างมีพฤติกรรมในการทารุณกรรมสัตว์แตกต่างไปจากประชาชนที่มีสถานภาพแยกกันอยู่ โดยพบว่า ประชาชนที่มีสถานภาพแยกกันอยู่ปฏิบัติน้อยที่สุดกว่าประชาชนที่มีสถานภาพหย่าร้าง

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า กลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์อยู่ในระดับน้อยที่สุด คิดเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.36 โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีพฤติกรรมการใช้ของมีคมต่อสัตว์และมีพฤติกรรมวางยาเพื่อทรมาน

หรือฆ่าสัตว์น้อยที่สุด คิดเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.28 รองลงมา มีพฤติกรรมใช้สารอันตรายต่อสัตว์และมีพฤติกรรมการบริโภคสัตว์ทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ คิดเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.29 ตามลำดับ

2. ผลการเปรียบเทียบเปรียบเทียบพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชนในเขตพื้นที่วัฒนา กรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชนในเขตพื้นที่วัฒนา กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศ สถานภาพ ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ กลุ่มตัวอย่างอายุระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

จากผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ของประชาชนในเขตพื้นที่วัฒนา กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ พบว่า แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ แตกต่างกัน เพราะ เพศชายและเพศหญิงมีการทารุณกรรมสัตว์ที่ แตกต่างกันในเรื่องความต้องการทางร่างกายแรงขับทางเพศและสัญชาตญาณของการแสดงความรักความก้าวร้าว นั่นคือความรู้สึกผิดชอบชั่วดี มีคุณธรรม สามารถครอบคลุมพฤติกรรมกระทำของตนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของฟรอยด์ นักจิตวิทยา กลุ่มจิตวิเคราะห์ เชื่อว่าคนเรามีลักษณะของความเป็นมนุษย์หล่อหลอมมาจากความต้องการทางร่างกายแรงขับทางเพศและสัญชาตญาณของความก้าวร้าวกล่าวคือ คนเรามีลักษณะเหมือนกับสัตว์ในแง่ของความต้องการ อาหาร การขับถ่าย และความต้องการทางเพศ ที่สามารถจะพัฒนาเทคนิคการสื่อความหมายต่างๆ ในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม ซึ่งสามารถแยกตนไปจากเรื่องของสัญชาตญาณได้ นั่นคือความรู้สึกผิดชอบชั่วดี มีคุณธรรม สามารถครอบคลุมพฤติกรรม อุดมคติ การกระทำของตนเองได้ เป็นต้น

พบว่า กลุ่มตัวอย่างประชาชนที่มีอายุ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ไม่แตกต่างกัน เพราะ ประชาชนมีผลต่อพฤติกรรมกระทำผิดอยู่แล้ว จึงทำให้การเลียนแบบหรือการเรียนรู้มีพฤติกรรมมาจากช่วงอายุวัยได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Norwood, Mc Donald, Vincent and Mahoney(1997) ได้กล่าวว่า สาเหตุมาจากสภาพแวดล้อมหรือสังคม ในหลายกรณีสภาพแวดล้อมหรือสังคมอาจเป็นสาเหตุหนึ่งของกรทารุณสัตว์ได้ เช่น ในสังคมที่มีสภาพเศรษฐกิจไม่ดีที่มีความยากจนหรือสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ความรุนแรงเป็นประจำทำให้เกิดการปลูกฝังพฤติกรรมที่ไม่ดีให้แก่คนในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กและเยาวชน เป็นต้น

พบว่า กลุ่มตัวอย่างประชาชนที่มีระดับการศึกษา แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ไม่แตกต่างกัน เพราะ สังคมอาจเป็นตัวขัดเกลาการกระตุ้นที่ส่งผลต่อการมีพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์ ซึ่งบ่งบอกได้ถึงว่าสังคมเป็นตัวกำหนดหรือพฤติกรรมกระทำที่มีผลต่อสิ่งรอบข้างจนทำให้ประชาชนอาจมีพฤติกรรมที่ทารุณกรรมสัตว์โดยไม่รู้ตัวได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Richard Ryder (1991) เป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกิดขึ้นซ้ำๆ และต่อเนื่อง ที่สิทธิพื้นฐานของผู้อื่นหรือจารีตที่เหมาะสมกับวัยถูกละเมิด พฤติกรรมเหล่านี้มักเรียกว่า "พฤติกรรมต่อต้านสังคม" อันที่จริง ความผิดปกตินี้มักถูกมองว่าเป็นอาการตั้งต้นของโรคบุคลิกภาพผิดปกติแบบต่อต้านสังคม เป็นต้น

พบว่า กลุ่มตัวอย่างประชาชนที่มีสถานภาพ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการทารุณกรรมสัตว์แตกต่างกัน เพราะ พฤติกรรมการใช้ชีวิตประจำวันหรือสถานภาพที่มีความแตกต่าง อาจเกิดได้จากความเครียด เกิดจากสภาวะแวดล้อมหรือการเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ ที่บีบบังคับร่างกายและจิตใจ เช่น การหย่าร้าง ทำให้มีสภาวะอารมณ์ที่ปั่นป่วน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของซูทิตย์ ปานปรีชา (2529: หน้า15) ให้ความหมายว่า ความเครียดคือสภาวะการณ์ที่ต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆ เป็น

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน) 2564

ปฏิกิริยาของจิตใจทำให้รู้สึกไม่พอใจ ไม่สบายใจ มีความกดดัน เสมือนจิตใจถูกบีบคั้น ความรู้สึกเหล่านั้นทำให้เกิดความแปรปรวนทั้งร่างกายและจิตใจ

ข้อเสนอแนะ

1. การศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการทรมานสัตว์ เช่น ปัจจัยด้านการคบค้าสมาคมเพื่อน การยินยอม การเลียนแบบ ความต้องการจะเปลี่ยน ข้อผูกมัดหรือพันธะสัญญา ค่านิยม สภาพสังคม ตามแนวทางการศึกษาของทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory)

2. ผู้วิจัยมีความประสงค์ให้มีการศึกษาประเด็นอื่นที่ส่งผลกระทบต่อสัตว์ทดลองหรือสัตว์ป่า เช่น ด้านเศรษฐกิจ เพราะ การค้าสัตว์ป่าหรือซากของสัตว์ป่า ในปีหนึ่ง ๆ ทำรายได้ให้กับประเทศและมีเงินทุนหมุนเวียนภายในประเทศ

เอกสารอ้างอิง

ชูทิพย์ ปานปรีชา. (2529). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: สุโขทัยธรรมาธิราช.

ธันวรัตน์ โรจนโรวรรณ. (2551). *มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันการทารุณสัตว์*. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รหัส สิงหวิริยะ. (2548). *รวมบทความเกี่ยวกับสาระทางกฎหมาย*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรมสุภาพร ทนเถื่อน. (2553). *การศึกษาความเครียดและวิธีเผชิญความเครียดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย*.

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Infographic Thailand. (2557). *พ.ร.บ. คุ้มครองสัตว์ ฉบับเข้าใจง่าย*. (2557).

Prachatai. (2562). *โพลสำรวจคน กทม. คิดว่าสุนัข-แมวจรจัด เป็นปัญหาสังคมที่ต้องเร่งแก้ไข (ออนไลน์)*. สืบค้นเมื่อ 18 มกราคม พ.ศ. 2562 จาก <https://prachatai.com/journal/2019/04/82235>.

Pinthapath, S. (2001). *Human Behavior and Human Development*. Bangkok : Rajabhat Institute Sunandha Rajabhat University.

Frank R. Ascione. (2011) *Animal Abuse and Youth Violence*, *Juvenile Justice Bulletin*.

Frank R. Ascione, Claudia V. Weber, and David S. Wood. (1997). *the Abuse of Animals and Domestic Violence: A National Survey of Shelter for Women Who Are Battered*. Utah: Utah State University